

[Socialministeren.]

strafdelingens Sager vedrørende frivillige forsikrede i alt kun 25; for Fiskeriet var Antallet ca. 100; derimod var der 400 Sager, der angik Landbruget. Derefter syntes jeg ikke, der var megen Grund til at opretholde Repræsentanter og give Honorarer, for saa vidt angik Industri og Fiskeri; jeg mente, man kunde spare disse Udgifter, medens der paa Grund af Sagernes Antal var Mening i at beholde en Repræsentant for Landbruget. Jeg kan altsaa af disse Grunde, ogsaa af Besparelshensyn, ikke tiltræde disse nye Udgiftsforslag fra det konservative Folkeparti.

Ændringsforslag Nr. 4 angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt man bør anerkende Selskaber, som ikke har deres Hovedsæde i Danmark. Dette kan selvfølgelig diskuteres. At nægte Anerkendelse til Selskaber, der har deres Hovedsæde udenfor Danmark, vil i Øjeblikket, saa vidt jeg kan se, komme til at ramme 4 anerkendte Selskaber. Af disse 4 Selskaber vil imidlertid kun 2 ligge over Grænsen: 5 000 Arbejdsgivere, medens de 2 andre ikke kan klare denne Grænse. En Oversigt over Antallet af forsikrede har jeg ikke for disse udenlandske Selskabers Vedkommende, men jeg tror, det er tvivlsomt, om de vil kunne komme over Grænsen. Naar man nu har forladt Ordningen med Forsikringsforbund, som jeg havde foreslaet til Billiggørelse af Forsikringen, idet der kunde spares over 1 Mill. Kr. i Præmier, og har villet beholde Ordningen med Forsikringsselskaber, om end med Nedsættelse af deres Administrationsomkostninger, var det dog naturligt ud fra ethvert Synspunkt, undtagen altsaa det konservative, at gøre ogsaa denne Ordning saa billig som muligt, og derfor kan man ikke paa Forhaand være interesseret i at udelukke en Konkurrence, der formentlig efter konservative Synspunkter først og fremmest vil støtte Billiggørelsen. Dertil kommer, at Forsikringsvirksomhed vel hidtil har været noget af det, der har været mest international Forretning. Derfor har jeg ment, at det ud fra konservative Synspunkter og Frikonkurrencesynspunkter, der ikke bør være helt udelukkede, hvor det drejer sig om Spørgsmaal af denne Art eller om Administration og Forretning, maa betragtes som urimeligt eller dog ikke rigtigt at støtte det af det konservative Folkeparti som Nr. 4 stillede Ændringsforslag.

Ændringsforslag Nr. 5, der tilsigter at afskære Sygekasserne fra at faa deres Dagpengeydelse gennem de første 13 Uger i Anledning af Ulykkestilfælde godtgjort af

Ulykkesforsikringen, kan jeg absolut ikke tiltræde. Det er ofte fremhævet, at i de Tilfælde, der begrunder Krav om Dagpengeydelse eller Invaliditets- og Dødsersatning, er det rimeligt, at Erstatningens Ydelse fuldt ud paahviler Arbejdsgiveren, og at Sygekasserne derfor i saadanne Tilfælde, altsaa i Tilfælde, hvor det viser sig, at der i Virkeligheden er et begrundet Krav i Henhold til Ulykkesforsikringsloven, faar Refusion af de Udlæg, de har haft i den Tid. Dette har ikke noget at gøre med at friste Arbejderne til ikke at være Sygekassemedlemmer. Det har de i høj Grad Interesse i at være og ikke alene ifølge Forslaget her; efter Folkeforsikringsforslaget skal de jo i øvrigt være det. Jeg maa altsaa ogsaa afvise dette Ændringsforslag som værende principielt i Uoverensstemmelse med Ulykkesforsikringslovens Karakter.

Det næste Ændringsforslag, som gaar ud paa, at der i hvert Tilfælde ikke kan ydes Refusion for et højere Beløb, end der overhovedet ydes i Dagpenge efter Ulykkesforsikringsloven, kunde jeg i og for sig ikke have noget imod; men jeg synes rigtigt nok, at det, da det er det eneste, jeg kunde tænke mig at gaa med til, vilde være noget lidt at sende Lovforslaget tilbage til Folketinget for, hvortil kommer, at det er uden praktisk Betydning, og at det vilde give en Del Vanskeligheder i Administrationen, nemlig Indførelse af en dobbelt Beregning af Dagpenge. Først skulde Sygekasserne ved Udbetaling af Dagpenge i Henhold til Folkeforsikringslovens § 18, 1ste Stykke, beregne disse med $\frac{4}{5}$ af den daglige Arbejdsfortjeneste i de 13 Uger, og derefter skulde Dagpengene, naar Sygekassernes Ydelse refunderes dem fra Selskaberne, beregnes efter Ulykkesforsikringslovens § 25 med $\frac{3}{5}$ af den paagældendes Dagløn. Sygekasserne vilde altsaa ikke faa refunderet den ene Femtedel, og man vilde ved Refusionen ikke komme højere op end til det i § 25, 1ste Stykke, fastsatte Maksimum, altsaa 4 Kr. 50 Ø. Dette vilde være rimeligt og rigtigt, selv om det vilde medføre disse Vanskeligheder, hvis det havde større økonomisk eller praktisk Betydning, men det har det ikke. Der er saa uendelig faa, forholdsvis, der sikrer sig et højere Dagpengebeløb end 4 Kr. 50 Ø.

Ændringsforslagene Nr. 7, 8, 9, 10 og 11 gaar, som det ærede 3die Medlem for 6te Kreds bemærkede, ud paa at gennemføre Reglerne fra 1927, altsaa bevare den Nedsækning af 15 pCt., som den Gang blev fastsat — som jeg tidligere har sagt „raaf“. Regeringen og et Flertal i dette høje Ting